

Στὴν εἰκονογράφησιν βρῖσκομε δυὸ θαυμάσιους πίνακες τῶν ζωγράφων Ἀλεξανδρίδη καὶ Στεφανοπούλου.

Στὸ τεύχος τῆς 16ης Μαρτίου βρῖσκομε μεταφρασμένη ἄπτόν Η. Pernot τὴν “Λήθη” τοῦ Μαβίλη καὶ σκίτσο τοῦ διηγηματογράφου καὶ ζωγράφου Ν. Νικολαΐδη καμωμένο ἄπτόν ἴδιο.

“Cinégraphie Journal” πάντα ἐνήμερο στὴν καλλιτεχνικὴ καὶ κινηματογραφικὴ κίνηση μὲ εἰκόνες ἐνδιαφέρουσες. Στὸ τεύχος τῆς 14 Φεβρουαρίου τυπώνεται στὸ ἐξώφυλλο ἕνας ὡραῖος πίνακας τῆς ζωγράφου Λυμπεροπούλου “Γλυκειὲς θύμῃσες”.

• **Ἀλήθεια**, ἐφημερίδα τῆς Λεμεσοῦ. Σ’ ἕνα φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου εἶδαμε ἀνταπόκριση ἐξ Ἀλεξανδρείας στὴν ὁποία δίδονται λεπτομέρειες γιὰ τὸν Σύλλογο Ἀποφοίτων τῆς πόλης μας καὶ γιὰ τὴν ὀφελιμώτατη δρᾶση του — παροχὴ βιβλίων δωρεὰν εἰς πτωχοὺς μαθητὲς, πληρωμὴ τῶν τραμβαγιατικῶν στοὺς πῶ πτωχοὺς, ἴδρυσή τριῶν μαθητικῶν βραβείων, ἴδρυσή ἀθλητικοῦ τμήματος, προσπάθεια γιὰ ἐξεύρεση θέσεων γιὰ τοὺς ἄνευ ἐργασίας ἀποφοίτους, χορήγηση βοηθημάτων εἰς ἀποφοίτους σπουδάζοντες ἐπιστῆμες στὸ ἐξωτερικόν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ΕΚΘΕΣΗ τῆς ἐκλεκτῆς Ἀλεξανδρινῆς ζωγράφου Δδας Εὐγενίας Λυμπεροπούλου — αἴθουσα Ἑλληνικῆς Λέσχης, 9-24 Φεβρουαρίου — εἶχε πολλὴ ἐπιτυχία.

Τὸ ταλέντο τῆς καλλιτέχνιδας αὐτῆς ἔχει ἐλκύσει τὴν προσοχὴν μας ἄπτόν καιρὸ πὺν βλέπαμε ἔργα της—σταλμένα ἀπτό Μόναχο ὅπου σπούδαζε — σὲ ὁμαδικὰς ἐδῶ ἐκθέσεις, καὶ μὲ ξεχωριστό ἐνδιαφέρον εἶδαμε τὴν συγκεντρωμένην ἐργασία της.

Ἀπὸ τὴν Λυμπεροπούλου περιμένομε πολλὰ. Ἔχει ζωγραφικὰ στοιχεῖα καὶ τεχνικὴ τέτοια πὺν δίχως ἄλλο θὰ ἐξελιχθεῖ σὲ ζωγράφου προορισμένη νὰ ξεχωρίσει ὄχι μόνο στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου ἤδη μὲ τὴν ἐκθεσὴν της πῆρε μιὰ θέση, ἀλλὰ καὶ γενικὰ στὴν ἐλληνικὴ τέχνη. Εἶναι νέα, ἔχει τὴν καλλιτεχνικὴν ὁρμὴν κ’ ἀρχίζει τὸ στάδιο της γερὰ καταρτισμένη καὶ σὲ σύλληψη καὶ σὲ ἐκτέλεση

Βέβαια διακρίνει κανείς ακόμη φανερά στο έργο της την επίδραση της σχολής, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἀνησυγεῖ. Ἄν καὶ ἔχει δουλέψει πάνω σὲ ὀρισμένες βάσεις, τὰ ταμπλώ της ἔχουνε ὑποκειμενικὸ χαρακτήρα.

Ἡ Λυμπεροπούλου ἐπιδίδεται κυρίως στὴν προσωπογραφία καὶ θὰ τῆς λέγαμε νὰ περιοριστεῖ στὸ εἶδος αὐτό, ἂν δὲν βλέπαμε στὴν ἔκθεσή της καὶ τοπεία καὶ natures-mortes πού μᾶς ἄρρεσαν πολὺ, ἴσως γιὰτὶ ἦτανε δουλεμένα μὲ περισσότερη ἐλευθερία καὶ τόλμη—ὅπως ὁ ἀριθ. 30 “στάχυα” καὶ οἱ ἀριθ. 12, 14, 24, καὶ 38.

Ξεχώριζε μὲς στὴν ἔκθεση ὁ ἀριθ. 23 “Κεφάλι ποιητῆ” μὲ τὴν πλαστικότητά του καὶ τὴ γερῆ ἐσωτερικὴ ἔκφραση. Καὶ τὸ χρῶμα στὸ ἔργο αὐτὸ ἦτανε λιγώτερο γλυκὸ καὶ γι' αὐτὸ ἔδινε μιὰ βαθύτερη ἐντύπωση.

Τὸ “Διάβασμα” (ἀριθ. 3) πολὺ καλὸ, καὶ ὡς φῶς καὶ ὡς σύνθεση, ἐπίσης ὁ “Ἀκονιστῆς” (ἀριθ. 18).

Τὸ σχέδιο τῆς Λυμπεροπούλου, δοκιμασμένο, σίγουρο, οἱ συνθέσεις της ἀρμονισμένες. Μερικὲς πιὸ ἀνήσυχες μὲ βαθύτερη παρατήρηση, ἄλλες δροσερὲς μὲ τὴ λεπτὴ αἴσθηση τοῦ χρώματος.

Στὴν Λυμπεροπούλου διαβλέπομε μὲ τὸν καιρὸ μιὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἑλληνίδα ζωγράφου.

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ φύγαγε πηγαίνοντας στὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ κεὶ σὲ ἄλλα καλλιτεχνικὰ ταξείδια οἱ διαπρεπεῖς ζωγράφοι Δ. Στεφανόπουλος καὶ κ. Ἀλεξανδρίδη - Στεφανοπούλου, ἀφίνοντας στοὺς Ἀλεξανδρινούς τὴν καλύτερη ἀνάμνηση τόσο ὡς ξεχωριστοὶ καλλιτέχνες ὅσο καὶ ὡς ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ “ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ” τῆς 20 Μαρτίου τύπωσε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη τοῦ Duhamel πού πήρε ὁ ἀνταποκριτῆς τῆς ἐφημερίδας στὸ Παρίσι, ὁ ἐκλεκτὸς λόγιος Ἄ. Ἀποστολόπουλος. Ὁ κ. Duhamel — ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶναι γνωστὸ, ἐπισκέφθηκε ἐφέτος τὴν Αἴγυπτο — ἐξέφρασε τὶς γνώμες του γιὰ τὸν Αἰγυπτιακὸ λαὸ—ἵτι εἶναι ὁ σημαντικότερος κλάδος τῆς Ἰσλαμικῆς οἰκογένειας, ὅτι εἶναι μέγας καὶ πολύτιμος κρίκος μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νὰ ἐπωφεληθεῖ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Μίλησε καὶ γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους τῆς Αἰγύπτου. “Ἐγνώρισα”, εἶπε. “λαμπροὺς Γάλλους, Ἐλβετοὺς καὶ Ἑλλήνας κυρίως. Ἐμει-
,, να γοητευμένος, καὶ θὰ κρατήσω τὴν φιλικωτέραν ἀνάμνησιν τῆς
,, ἀγαπητῆς γνωριμίας τῶν. Ἐνας Ἕλληνας, ὅπως ὁ ποιητῆς Κα-
,, βάφης, εἶνε μιὰ εὐγενῆς ἀνακάλυψις, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ χαί-

„ ῥεται κανείς, μιὰ δὲ πόλις, ποῦ κατέχει ἓνα τέτοιον ἄνθρωπο
„ τοῦ πνεύματος, δικαιούται νὰ παίρνει ὄψιν πρωτεύουσῃς. Ἐγνώ-
„ ρισα ἐπίσης τὸν ἐξαιρετὸν φίλον κ. Σταυρινὸν τοῦ Κοῦρου καὶ
„ μοῦ ὠμίλησαν πολὺ διὰ τὸν καθηγητὴν καὶ φιλόσοφον κ. Πα-
„ πινουῖτς ν, θὰ εἶμαι δὲ εὐτυχής, ἂν θελήσετε νὰ πῆτε μὲ πόσην
„ ἀγάπην θὰ τοὺς ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ κρατῶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
„ τοὺς ξαναἰδῶ”.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ στὴν Ἀθήνα τῶν ἐκλεκτῶν ζωγράφων Μητα-
ρήκη καὶ Παπαγεωργίου, ὁ διαπρεπὴς τεχνοκρίτης κ. Ζ. Παπαν-
τωνίου ἔγραψε στὸ “Ἐλ. Βῆμα”, μιὰ πολὺ ἐνθουσιώδικη γὰ τοὺς
συμπαθέστατους καλλιτέχνες κριτικὴ ἀπτήν, ὁποῖα δημοσιεύομε
μερικὲς γραμμές, κείνες ποὺ χαρακτηρίζουν γενικὰ τὴν τεχνοτρο-
πία τῶν ζωγράφων:

“Σπανίως μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ παρουσιάσωμεν μιὰν ἐρ-
γασίαν νέου ζωγράφου γνησίως ζωγραφικὴν, ἐνιαίαν καὶ σταθεράν,
καθὼς αὐτὴ τῶν νέων καλλιτεχνῶν κ. κ. Μηταράκη καὶ Παπαγε-
ωργίου, ποὺ ἐκτίθεται εἰς τὴν αἴθουσαν Στρατηγοπούλου. Τὸ ἰδι-
αίτερον χαρακτηριστικὸν τῶν εἶνε ὅτι βλέπουν καὶ οἱ δύο τὴν φύ-
σιν μέσα εἰς ἓνα φαῖόν, ὀμιχλοσκέπαστον φῶς, σὰν κάποιοι εὐλα-
βεῖς προσκυνηταὶ τῆς τέχνης τοῦ Καρριέρ, τὸ σπουδαιότερον ὅμως
εἶνε ὅτι χειρίζονται μὲ ἁρμονίαν καὶ σοβαρότητα τοὺς φαιοὺς τό-
νους, ὄχι τοὺς λασπωμένους χρωματισμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους πολλοὶ
σύγχρονοι ζωγράφοι τῆς Εὐρώπης ἐννοοῦν νὰ διακηρύξουν τὸν θυ-
μὸν τῶν κατὰ τῆς προσηγηθείσης σχολῆς, ἀλλὰ πράγματι τὰς σιω-
πηλὰς ἐκείνας καὶ λιτὰς ἁρμονίας τῶν τόνων, κάτω ἀπὸ τὰς ὁ-
ποίας ὑπάρχει ὁ πλοῦτος τοῦ χρώματος καὶ ὁ χυμὸς τῆς φύσεως.
Ἡ ἐνότης ποὺ παρατηρεῖται εἰς τὸ ἔργον τῶν καὶ ἡ ἱκανότης ποὺ
ἀνέπτυξαν, φανερώνει πῶς ἡ τεχνοτροπία αὐτὴ εἶνε καὶ στοὺς δύο
συνειδητὴ, εἶνε ἡ ἔκφρασις τῶν.

“Ὁ κ. Μηταράκης ἔδειξεν ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ βλεπῇ
εἰς τὴν φύσιν ὅ,τι εἶνε ἱκανὸ νὰ προκαλέσῃ τὸν κραδασμὸν τῆς
λογικῆς ἰδιοσυγκρασίας του, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν
βλέπει τὸ τυχαῖον καὶ τὸ τετριμμένον, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀνταποκρί-
νεται εἰς σοβαρὰν ψυχικὴν διάθεσιν. Εἶνε ὑπόκειμενιστὴς χωρὶς ἁ-
κροβασίας. Ὁ σοβαρὸς δὲ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον βλέπει τὸν ἔγ-
χρωμον κόσμον βοηθεῖ ὥστε ὄλαι αἱ συγκινήσεις του καὶ αἱ πλέον
ἔντονοι, νὰ μὴ καταλήγουν εἰς θυσίαν τῆς μορφῆς ἀλλὰ νὰ ἀποδί-
δωνται πάντοτε μὲ καλὸν ζωγραφικὸν ἀποτέλεσμα. Δὲν πέρνει μόν-
νον ἀπὸ τὴν φύσιν ἀλλὰ δίνει ἀπὸ τὸ ἔχειν του.

“Ο κ. Παπαγεωργίου δὲν παρουσιάζει εἰς τὰ ἔργα του τοὺς συγκλονισμοὺς τοῦ συναδέλφου του. Ἡρεμώτερος, ὀλιγώτερο ρεαλιστής, πῶ ἀρμονιστής, ἀλλὰ καλὰ πάντοτε κρατημένος ἀπὸ τὴν φύσιν βλέπει περισσότερο τὴν μορφήν καὶ τὴν βυθίζει συχνὰ μέσα στὸ ὄνειρον, βοηθούμενος εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτὴν διάθεσιν ἀπὸ τὴν δεξιότητά του εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν φαιῶν τόνων.

“Ἡ λεπτή του ἰδιοσυγκρασία καὶ ἡ ζωγραφικὴ ἱκανότης ποὺ τὴν ἐξυπηρετεῖ φαίνονται εἰς τὴν γλυκειὰν ἀρμονία τοῦ Λούβρου— ἔσωτερικὸν τοῦ μεγάλου Παρισίου Μουσείου”.

ΣΤΟ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟ τοῦ Συλλόγου Ἐλλήνων ἔγιναν τὸν μῆνα αὐτὸν δύο ἐνδιαφέρουσες διαλέξεις, — τοῦ κ. Ζαχ. Χαλκιάδη με θέμα «Ἡ Δωδεκάνησος εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην» καὶ τοῦ κ. Ε. Μιχαηλίδη με θέμα “Τὰ κυριώτερα αἰτία τῆς ἠθικοπνευματικῆς ἀφυπνήσεως τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸν 10' αἰῶνα”.

ΣΤΗΝ “ΠΡΟΤΟΠΟΡΙΑ” Μάρτης 1929, τὸ ὥραϊο περιοδικὸ ποὺ διευθύνει ὁ κ. Γιοφύλλης, διαβάσαμε ἓνα γράμμα τοῦ κ. Σκίπη. Μερικὲς γραμμὲς του μᾶς σταμάτησαν. Ὁ κ. Σκίπης μιλάει γιὰ τὴν 30ετὴ ἐργασία του καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὸ ἰδανικὸ τῆς τέχνης του. “Σ’ αὐτὲς χρωστῶ” προσθέτει “καὶ τὴν εὐχὴ ποὺ ἐξέφρασαν ἓνας δύο καλλιτεχνικοὶ σύλλογοι τῆς Ἀμερικῆς ὅπως προταθῶ γιὰ τὸ Νόμπελ, στέλλοντας τὰ μεταφρασμένα ἔργα μου στὴν Ἀκαδημία τῆς Στοκχόλμης”.

Ἐμεῖς ὡστόσο ἀκούσαμε ἄλλα γιὰ τὴ διαμονὴ τοῦ κ. Σκίπη στὴν Ἀμερικὴ. Ἀκούσαμε ὅτι ἔβριζε ἐκεῖ τὸν Καβάφη, τὸν Μαλακάση, τὸν Παλαμᾶ, τὸν Σικελιανό, τὸν Λαπαθιώτη, τὸν Παρόσχο, τὸν Γιοφύλλη, τὸν Βάρναλη, τὸν Μυράτ, τὴν Σεγκοπούλου, τὸν Βαϊᾶνο, τὸν Παπανικολάου, τὸν Ἀνταῖο, τὸν Δρίβα, τοὺς ἔβριζε σὲ σημεῖο ποὺ ἀγανάκτησαν, ποὺ ἔφριξαν μερικοὶ ἐκτιμητὲς τῶν λογοτεχνῶν αὐτῶν ἀκούσαμε ποὺ καὶ σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κόψουν τὴ φόρα τοῦ κ. Σκίπη ἔκοψαν τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς καὶ τὸν ἄφησαν νὰ βολοδέρνεται μὲς στὸ σκοτάδι· ἀκούσαμε γιὰ διάλεξή του ὅπου — ὡς συνέπεια αὐτῶν ποὺ προαναφέραμε — δὲν πῆγαν παρὰ καμμιά δεκαριά ἄνθρωποι.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ὁ δεύτερος τόμος διηγημάτων τοῦ γνωστοῦ Ἀλεξανδρινοῦ διηγηματογράφου κ. Γιάγκου Πιερίδη “Οἱ Σωτῆρες”.